

MONITORUL OFICIAL

AL

ROMÂNIEI

Anul 183 (XXVII) — Nr. 97

PARTEA I
LEGI, DECRETE, HOTĂRĂRI ȘI ALTE ACTE

Vineri, 6 februarie 2015

SUMAR

	<u>Pagina</u>
DECIZII ALE CURȚII CONSTITUȚIONALE	
Decizia nr. 773 din 18 decembrie 2014 referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 4 teza a doua raportate la cele ale art. 33, art. 34 alin. (1) și art. 35 alin. (2) din Legea nr. 165/2013 privind măsurile pentru finalizarea procesului de restituire, în natură sau prin echivalent, a imobilelor preluate în mod abuziv în perioada regimului comunist în România	2–4
Decizia nr. 775 din 18 decembrie 2014 referitoare la excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 24 alin. (6) din Legea nr. 33/2007 privind organizarea și desfășurarea alegerilor pentru Parlamentul European	5–6
Decizia nr. 778 din 18 decembrie 2014 referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 4 din Legea nr. 187/2012 pentru punerea în aplicare a Legii nr. 286/2009 privind Codul penal.....	7–9
Decizia nr. 779 din 18 decembrie 2014 referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 6 alin. (1) din Codul penal și ale art. 4 din Legea nr. 187/2012 pentru punerea în aplicare a Legii nr. 286/2009 privind Codul penal	10–12
Decizia nr. 4 din 15 ianuarie 2015 referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 9 lit. a) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 80/2013 privind taxele judiciare de timbru	12–13
ACTE ALE ORGANELOR DE SPECIALITATE ALE ADMINISTRAȚIEI PUBLICE CENTRALE	
64. — Ordin al ministrului transporturilor pentru modificarea Ordinului ministrului transporturilor nr. 75/2014 privind reglementarea activității de pregătire a persoanelor în vederea obținerii permisului de conducere.....	14
3.168. — Ordin al ministrului educației și cercetării științifice privind aprobarea Calendarului desfășurării concursului de selecție a cadrelor didactice pentru constituirea corpului național de experți în management educațional, seria a 8-a	15
★	
Rectificări	16

DECIZII ALE CURȚII CONSTITUȚIONALE**CURTEA CONSTITUȚIONALĂ****DECIZIA Nr. 773**

din 18 decembrie 2014

referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 4 teza a doua raportate la cele ale art. 33, art. 34 alin. (1) și art. 35 alin. (2) din Legea nr. 165/2013 privind măsurile pentru finalizarea procesului de restituire, în natură sau prin echivalent, a imobilelor preluate în mod abuziv în perioada regimului comunist în România

Augustin Zegrean	— președinte
Valer Dorneanu	— judecător
Toni Greblă	— judecător
Petre Lăzăroiu	— judecător
Mircea Ștefan Minea	— judecător
Daniel Marius Morar	— judecător
Mona-Maria Pivniceru	— judecător
Tudorel Toader	— judecător
Cristina Teodora Pop	— magistrat-asistent

Cu participarea reprezentantului Ministerului Public, procuror Antonia Constantin.

1. Pe rol se află soluționarea excepției de neconstituționalitate a prevederilor art. 4 raportate la cele ale art. 34 și art. 35 din Legea nr. 165/2013 privind măsurile pentru finalizarea procesului de restituire, în natură sau prin echivalent, a imobilelor preluate în mod abuziv în perioada regimului comunist în România, precum și a art. 33, art. 34 și art. 35 din aceeași lege, excepție ridicată de Ruxandra Ștefănescu și Mugur Cristian Ștefănescu în Dosarul nr. 12.604/2/2010 al Curții de Apel București — Secția a VIII-a contencios administrativ și fiscal și care formează obiectul Dosarului Curții Constituționale nr. 490 D/2014.

2. Magistratul-asistent referă asupra faptului că, la dosarul cauzei, Comisia Națională pentru Compensarea Imobilelor a depus un punct de vedere prin care solicită respingerea excepției de neconstituționalitate ca neîntemeiată.

3. Cauza fiind în stare de judecată, președintele acordă cuvântul reprezentantului Ministerului Public, care pune concluzii de respingere ca devenită inadmisibilă a excepției de neconstituționalitate a prevederilor art. 4 teza a doua raportate la cele ale art. 34 alin. (1) din Legea nr. 165/2013, ca urmare a pronunțării de către Curtea Constituțională a Deciziei nr. 269 din 7 mai 2014, precum și respingerea ca devenită inadmisibilă a excepției de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 4 teza a doua raportate la cele ale art. 33 și art. 35 alin. (2) din Legea nr. 165/2013, întrucât acestea nu au legătură cu soluționarea cauzei.

CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarului, constată următoarele:

4. Prin Încheierea din 8 mai 2014, pronunțată în Dosarul nr. 12.604/2/2010, **Curtea de Apel București — Secția a VIII-a contencios administrativ și fiscal a sesizat Curtea**

Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 4 raportate la cele ale art. 34 și art. 35 din Legea nr. 165/2013 privind măsurile pentru finalizarea procesului de restituire, în natură sau prin echivalent, a imobilelor preluate în mod abuziv în perioada regimului comunist în România, precum și a art. 33, art. 34 și art. 35 din aceeași lege, excepție ridicată de Ruxandra Ștefănescu și Mugur Cristian Ștefănescu într-o cauză având ca obiect soluționarea unui recurs declarat de Comisia Națională pentru Compensarea Imobilelor împotriva unei sentințe civile prin care Comisia Centrală pentru Stabilirea Despăgubirilor a fost obligată să analizeze dosarul înregistrat pe numele reclamantului sub aspectul legalității măsurii de nerestituire în natură a imobilului revendicat, iar în situația constatării legalității acesteia să desemneze un evaluator autorizat în vederea efectuării evaluării și ulterior să emită decizia reprezentând titlul de despăgubire aferent imobilului în cauză.

5. În **motivarea excepției de neconstituționalitate** se susține că dispozițiile art. 4 raportate la cele ale art. 33—35 din Legea nr. 165/2013 încalcă principiul fundamental al neretroactivității legii prevăzut de art. 15 alin. (2) din Constituție. Se arată că interpretarea prevederilor art. 4 din Legea nr. 165/2013 în sensul aplicabilității lor și litigiilor începute înaintea datei intrării în vigoare a Legii nr. 165/2013 și aflate în curs de judecată la această dată este de natură a contraveni normei constituționale anterior referite, precum și dispozițiilor art. 6 alin. (1) din Codul civil.

6. Se mai susține că prevederile art. 4 raportate la cele ale art. 33—35 din Legea nr. 165/2013 încalcă principiul constituțional al egalității în drepturi. Astfel, se apreciază că textele criticate nu oferă drepturi egale pentru toate persoanele care au formulat cereri potrivit Legii nr. 10/2001 privind regimul juridic al unor imobile preluate în mod abuziv în perioada 6 martie 1945—22 decembrie 1989, creând inegalități majore între persoanele care au depus cereri la entitățile investite de lege. Se susține, totodată, încălcarea prevederilor art. 14 din Convenție.

7. Autorii excepției consideră că prevederile art. 33—35 din Legea nr. 165/2013 aduc atingere dreptului de acces la justiție, drept a cărui exercitare nu este posibilă în interiorul termenelor stabilite de textele de lege criticate. Or, se subliniază, restrângerea exercițiului acestui drept poate avea loc doar în condițiile reglementate de art. 53 din Constituție. Așa fiind, efectivitatea dreptului de acces la justiție și termenul rezonabil de soluționare a cererilor formulate în condițiile Legii nr. 10/2001

sunt încălcate de prevederile art. 33—35 din Legea nr. 165/2013, în condițiile în care accesul la justiție este permis abia după 6 luni de la expirarea termenelor de 12, 24 sau 36 de luni, ce încep să curgă de la 1 ianuarie 2014.

8. Curtea de Apel București — Secția a VIII-a contencios administrativ și fiscal opinează că excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 4 raportate la cele ale art. 34 și art. 35 din Legea nr. 165/2013 este întemeiată. Se susține că, în măsura în care termenele prevăzute la art. 34 și, respectiv, art. 35 se aplică și cauzelor în materia restituirii imobilelor preluate abuziv aflate pe rolul instanțelor la data intrării în vigoare a legii, dispozițiile legale anterior invocate contravin prevederilor art. 15 alin. (2) din Constituție privind neretroactivitatea legii. Se face trimitere la Decizia Curții Constituționale nr. 88 din 27 februarie 2014. Se arată că excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 33—35 din Legea nr. 165/2013 este neîntemeiată și că acestea nu contravin art. 16 din Constituție, nici analizate separat, nici analizate în coroborare cu alte articole din același act normativ. Se observă că acestea se aplică în mod egal tuturor persoanelor aflate în aceeași situație juridică și că termenele diferite de soluționare a notificărilor au fost impuse de volumul de muncă al entităților investite de lege cu soluționarea dosarelor, fiind explicabilă alocarea acestor termene proporțional cu numărul dosarelor de soluționat. Se susține că este neîntemeiată și critica referitoare la încălcarea prin textele criticate a prevederilor art. 21 alin. (1)—(3) din Constituție. Se observă că art. 35 alin. (1) din Legea nr. 165/2013 prevede dreptul de a contesta deciziile emise potrivit art. 33 și art. 34 ale aceleiași legi și că faptul că acestea curg din momentul expirării termenelor de 12, 24, 36 și, respectiv, 60 de luni nu încalcă accesul liber la justiție. Se arată că nu sunt încălcate prin textele criticate nici prevederile art. 53 alin. (2) din Legea fundamentală.

9. Potrivit art. 30 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, încheierea de sesizare a fost comunicată președinților celor două Camere ale Parlamentului, Guvernului și Avocatului Poporului, pentru a-și exprima punctele de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

10. **Avocatul Poporului** susține că excepția de neconstituționalitate este inadmisibilă sub aspectul criticii de neconstituționalitate referitoare la prevederile art. 4 coroborate cu cele ale art. 33 din Legea nr. 165/2013. Se face trimitere la Decizia Curții Constituționale nr. 88 din 27 februarie 2014, prin care instanța de contencios constituțional a statuat că acestea sunt constituționale în măsura în care termenele prevăzute la art. 33 din Legea nr. 165/2013 nu se aplică și cauzelor în materia restituirii imobilelor preluate abuziv, aflate pe rolul instanțelor la data intrării în vigoare a acestui act normativ. Cu privire la critica de neconstituționalitate referitoare la dispozițiile art. 4 raportate la cele ale art. 34 din Legea nr. 165/2013, se susține că acestea sunt retroactive, contravenind principiului *tempus regit actum*, prin aplicarea lor unor situații juridice constituite potrivit legislației aplicabile înaintea intrării în vigoare a acestei legi. Se face trimitere la deciziile Curții Constituționale nr. 830 din 8 iulie 2008 și nr. 6 din 11 noiembrie 1992. În privința criticilor de neconstituționalitate referitoare la art. 4 raportat la art. 35 din Legea nr. 165/2013, se apreciază că acestea sunt neîntemeiate. Se observă că dispozițiile art. 35 din Legea nr. 165/2013

reglementează dreptul persoanelor nemulțumite de deciziile emise conform prevederilor art. 33 și 34 din aceeași lege de a se adresa justiției, ele fiind incidente doar după parcurgerea fazei administrative.

11. Președinții celor două Camere ale Parlamentului și Guvernul nu au comunicat punctele lor de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

CURTEA,

examinând încheierea de sesizare, punctul de vedere al Avocatului Poporului, raportul întocmit de judecătorul-raportor, punctul de vedere depus la dosar, concluziile procurorului, dispozițiile legale criticate, raportate la prevederile Constituției, precum și Legea nr. 47/1992, reține următoarele:

12. Curtea Constituțională a fost legal sesizată și este competentă, potrivit dispozițiilor art. 146 lit. d) din Constituție, precum și ale art. 1 alin. (2), ale art. 2, 3, 10 și 29 din Legea nr. 47/1992, să soluționeze excepția de neconstituționalitate.

13. Obiectul excepției de neconstituționalitate îl constituie, potrivit încheierii de sesizare, prevederile art. 4 raportate la cele ale art. 34 și art. 35 din Legea nr. 165/2013 privind măsurile pentru finalizarea procesului de restituire, în natură sau prin echivalent, a imobilelor preluate în mod abuziv în perioada regimului comunist în România, precum și a art. 33, art. 34 și art. 35 din această lege. Din analiza excepției de neconstituționalitate, Curtea reține, însă, că autorii critică, în realitate, dispozițiile art. 4 teza a doua raportate la cele ale art. 33, art. 34 alin. (1) și art. 35 alin. (2) din Legea nr. 165/2013 privind măsurile pentru finalizarea procesului de restituire, în natură sau prin echivalent, a imobilelor preluate în mod abuziv în perioada regimului comunist în România, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 278 din 17 mai 2013, care au următorul cuprins:

— Art. 4: *„Dispozițiile prezentei legi se aplică cererilor formulate și depuse, în termen legal, la entitățile investite de lege, nesoluționate până la data intrării în vigoare a prezentei legi, cauzelor în materia restituirii imobilelor preluate abuziv, aflate pe rolul instanțelor, precum și cauzelor aflate pe rolul Curții Europene a Drepturilor Omului suspendate în temeiul Hotărâri-pilot din 12 octombrie 2010, pronunțată în Cauza Maria Atanasiu și alții împotriva României, la data intrării în vigoare a prezentei legi.”;*

— Art. 33: *„(1) Entitățile investite de lege au obligația de a soluționa cererile formulate potrivit Legii nr. 10/2001, republicată, cu modificările și completările ulterioare, înregistrate și nesoluționate până la data intrării în vigoare a prezentei legi și de a emite decizie de admitere sau de respingere a acestora, după cum urmează:*

a) în termen de 12 luni, entitățile investite de lege care mai au de soluționat un număr de până la 2.500 de cereri;

b) în termen de 24 de luni, entitățile investite de lege care mai au de soluționat un număr cuprins între 2.500 și 5.000 de cereri;

c) în termen de 36 de luni, entitățile investite de lege care mai au de soluționat un număr de peste 5.000 de cereri.

(2) Termenele prevăzute la alin. (1) curg de la data de 1 ianuarie 2014.

(3) *Entitățile investite de lege au obligația de a stabili numărul cererilor înregistrate și nesoluționate, de a afișa aceste date la sediul lor și de a le comunica Autorității Naționale pentru Restituirea Proprietăților. Datele transmise de entitățile investite de lege vor fi centralizate și publicate pe pagina de internet a Autorității Naționale pentru Restituirea Proprietăților.*

(4) *Cererile se analizează în ordinea înregistrării lor la entitățile prevăzute la alin. (1).”;*

— Art. 34 alin. (1): *„Dosarele înregistrate la Secretariatul Comisiei Centrale pentru Stabilirea Despăgubirilor vor fi soluționate în termen de 60 de luni de la data intrării în vigoare a prezentei legi, cu excepția dosarelor de fond funciar, care vor fi soluționate în termen de 36 de luni.”;*

— Art. 35 alin. (2): *„În cazul în care entitatea investită de lege nu emite decizia în termenele prevăzute la art. 33 și 34, persoana care se consideră îndreptățită se poate adresa instanței judecătorești prevăzute la alin. (1) în termen de 6 luni de la expirarea termenelor prevăzute de lege pentru soluționarea cererilor.”*

14. Autorii excepției susțin că textele criticate încalcă prevederile constituționale ale art. 15 alin. (2) referitor la neretroactivitatea legii, art. 16 alin. (1) și (2) privind egalitatea în drepturi, art. 21 alin. (1)—(3) privind accesul liber la justiție și dreptul la un proces echitabil și art. 53 alin. (2) privind restrângerea exercițiului unor drepturi sau al unor libertăți, precum și prevederilor art. 6, art. 13 și art. 14 din Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale referitoare la dreptul la un proces echitabil, dreptul la un recurs efectiv și interzicerea discriminării.

15. Examinând excepția de neconstituționalitate, Curtea reține că prevederile art. 33 din Legea nr. 165/2013 nu sunt aplicabile în cauză, având în vedere că litigiul în cadrul căruia a fost invocată prezenta excepție are ca obiect obligarea Comisiei

Naționale pentru Compensarea Imobilelor la emiterea titlului de despăgubire în favoarea autorilor excepției. Pentru acest motiv, potrivit dispozițiilor art. 29 alin. (1) din Legea nr. 47/1992 privind organizarea și funcționarea Curții Constituționale, Curtea constată că excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 4 teza a doua raportate la cele ale art. 33 din Legea nr. 165/2013 apare ca fiind inadmisibilă.

16. Curtea reține că textul criticat se referă la căile de atac. Având în vedere obiectul prezentei cauze (paragrafele 4 și 15), Curtea reține că excepția este inadmisibilă, textul criticat neavând legătură cu cauza, în sensul prevederilor art. 29 alin. (1) din Legea nr. 47/1992 (a se vedea, în acest sens, și Decizia nr. 180 din 1 aprilie 2014, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 460 din 24 iunie 2014).

17. Cu referire la excepția de neconstituționalitate privind art. 4 teza a doua raportat la art. 34 alin. (1) din Legea nr. 165/2013, Curtea reține că acestea au mai format obiectul controlului de neconstituționalitate, prin raportare la critici de neconstituționalitate similare, iar prin Decizia nr. 269 din 7 mai 2014, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 513 din 9 iulie 2014, Curtea a constatat că prevederile art. 4 teza a doua din Legea nr. 165/2013 sunt constituționale în măsura în care termenele prevăzute la art. 34 alin. (1) din aceeași lege nu se aplică și cauzelor în materia restituirii imobilelor preluate abuziv, aflate pe rolul instanțelor la data intrării în vigoare a legii. Astfel, având în vedere că sesizarea Curții Constituționale a fost dispusă anterior publicării deciziei menționate, Curtea constată că excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 4 teza a doua raportat la art. 34 alin. (1) din Legea nr. 165/2013 a devenit inadmisibilă.

18. Pentru considerentele expuse mai sus, în temeiul art. 146 lit. d) și al art. 147 alin. (4) din Constituție, precum și al art. 1—3, al art. 11 alin. (1) lit. A.d) și al art. 29 din Legea nr. 47/1992, cu unanimitate de voturi,

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

În numele legii

DECIDE:

1. Respinge, ca inadmisibilă, excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 4 teza a doua raportate la cele ale art. 33 și art. 35 alin. (2) din Legea nr. 165/2013 privind măsurile pentru finalizarea procesului de restituire, în natură sau prin echivalent, a imobilelor preluate în mod abuziv în perioada regimului comunist în România, excepție ridicată de Ruxandra Ștefănescu și Mugur Cristian Ștefănescu în Dosarul nr. 12.604/2/2010 al Curții de Apel București — Secția a VIII-a contencios administrativ și fiscal.

2. Respinge, ca devenită inadmisibilă, excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 4 teza a doua raportate la cele ale art. 34 alin. (1) din Legea nr. 165/2013 privind măsurile pentru finalizarea procesului de restituire, în natură sau prin echivalent, a imobilelor preluate în mod abuziv în perioada regimului comunist în România, excepție ridicată de Ruxandra Ștefănescu și Mugur Cristian Ștefănescu în Dosarul nr. 12.604/2/2010 al Curții de Apel București — Secția a VIII-a contencios administrativ și fiscal.

Definitivă și general obligatorie.

Decizia se comunică Curții de Apel București — Secția a VIII-a contencios administrativ și fiscal și se publică în Monitorul Oficial al României, Partea I.

Pronunțată în ședința din data de 18 decembrie 2014.

PREȘEDINTELE CURȚII CONSTITUȚIONALE
AUGUSTIN ZEGREAN

Magistrat-asistent,
Cristina Teodora Pop

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

DECIZIA Nr. 775

din 18 decembrie 2014

referitoare la excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 24 alin. (6) din Legea nr. 33/2007 privind organizarea și desfășurarea alegerilor pentru Parlamentul European

Augustin Zegrean	— președinte
Valer Dorneanu	— judecător
Toni Greblă	— judecător
Petre Lăzăroiu	— judecător
Mircea Ștefan Minea	— judecător
Daniel Marius Morar	— judecător
Mona-Maria Pivniceru	— judecător
Tudorel Toader	— judecător
Simina Popescu	— magistrat-asistent

Cu participarea reprezentantului Ministerului Public, procuror Antonia Constantin.

1. Pe rol se află soluționarea excepției de neconstituționalitate a prevederilor art. 24 alin. (6) din Legea nr. 33/2007 privind organizarea și desfășurarea alegerilor pentru Parlamentul European, excepție ridicată de Partidul Alternativa Socialistă în Dosarul nr. 1.635/1/2014 al Înaltei Curți de Casație și Justiție — Secția de contencios administrativ și fiscal și care formează obiectul Dosarului nr. 508D/2014 al Curții Constituționale.

2. La apelul nominal răspunde Constantin Rotaru pentru autorul excepției de neconstituționalitate. Lipsește cealaltă parte, față de care procedura de citare este legal îndeplinită.

3. Autorul excepției formulează chestiuni prealabile referitoare la extinderea obiectului excepției de neconstituționalitate și asupra art. 20 alin. (6), art. 26 alin. (3) și (4), art. 29 alin. (12), art. 30 alin. (1), art. 38 alin. (4) din Legea nr. 33/2007, considerate a fi în strânsă legătură cu prevederile art. 24 alin. (6) din același act normativ.

4. Reprezentantul Ministerului Public apreciază această cerere ca fiind inadmisibilă, deoarece, astfel cum rezultă din dispozițiile art. 29 din Legea nr. 47/1992 privind organizarea și funcționarea Curții Constituționale, cadrul procesual specific excepției de neconstituționalitate este cel fixat în fața instanței judecătorești în cauza în care a fost ridicată excepția, astfel că, în fața Curții Constituționale, obiectul acesteia nu poate fi altul decât cel stabilit prin actul de sesizare.

5. Curtea, deliberând, respinge cererea formulată de autorul excepției de neconstituționalitate în sensul extinderii obiectului excepției și la alte texte din Legea nr. 33/2007, având în vedere art. 29 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, potrivit căruia „Curtea Constituțională decide asupra excepțiilor ridicate în fața instanțelor judecătorești (...)”, și alin. (4) al aceluiași articol, potrivit căruia „Sesizarea Curții Constituționale se dispune de către instanța în fața căreia s-a ridicat excepția de neconstituționalitate, printr-o încheiere care va cuprinde punctele de vedere ale părților, opinia instanței asupra excepției, și va fi însoțită de dovezile depuse de părți (...)”.

6. Cauza fiind în stare de judecată, președintele Curții acordă cuvântul autorului excepției, care solicită admiterea criticii de neconstituționalitate, deoarece textele de lege criticate creează discriminări între competitorii electorali, după cum aceștia au sau nu au membri în Parlamentul European. Astfel, partidele politice care au membri în Parlamentul European sunt, în același timp, competitori și arbitri electorali, ceea ce este antidemocratic și neconstituțional. În acest sens, depune note scrise.

7. Reprezentantul Ministerului Public pune concluzii de respingere a excepției de neconstituționalitate ca neîntemeiată, sens în care arată că diferența de tratament juridic în ceea ce

privește desemnarea reprezentanților partidelor politice în Biroul Electoral Central este justificată obiectiv și rezonabil, iar criticile privind încălcarea dreptului de a fi ales în Parlamentul European au un caracter pur factual.

CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarului, constată următoarele:

8. Prin Încheierea din 22 aprilie 2014, pronunțată în Dosarul nr. 1.635/1/2014, **Înalta Curte de Casație și Justiție — Secția de contencios administrativ și fiscal a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 24 alin. (6) din Legea nr. 33/2007 privind organizarea și desfășurarea alegerilor pentru Parlamentul European.**

9. Excepția a fost ridicată de Partidul Alternativa Socialistă, prin președinte Constantin Rotaru, într-o cauză având ca obiect soluționarea unei contestații împotriva modului de completare a Biroului Electoral Central cu reprezentanții partidelor politice care nu au membri în Parlamentul European și împotriva modului de stabilire a numărului de ordine pe buletinele de vot a partidelor politice, alianțelor electorale, organizațiilor cetățenilor aparținând minorităților naționale și a candidaților independenți care participă la alegerile pentru membrii din România în Parlamentul European din anul 2014, formulată în temeiul Legii nr. 33/2007.

10. **În motivarea excepției de neconstituționalitate** autorul acesteia susține, în esență, că prevederile de lege criticate îngrădesc dreptul cetățenilor români de a se bucura de drepturi și tratamente egale într-o competiție electorală, de a candida și de a fi aleși. Astfel, candidații care fac parte din partidele care au membri în Parlamentul European beneficiază de o serie de avantaje, în timp ce candidații care fac parte din partidele care nu au membri în Parlamentul European li se creează dezavantaje, astfel că acestea sunt într-o totală contradicție cu axioma potrivit căreia, într-o competiție, toți competitorii trebuie să se bucure de drepturi și tratamente egale.

11. **Înalta Curte de Casație și Justiție — Secția de contencios administrativ și fiscal** opinează că prevederile art. 24 alin. (6) din Legea nr. 33/2007 nu contravin art. 16, 37, 38 și 53 din Constituție, ci pun o problemă de coerență legislativă în materie electorală. În realitate, ceea ce critică contestatorul este faptul că aceeași chestiune, respectiv completarea birourilor electorale, este reglementată diferit în alte legi electorale.

12. Potrivit dispozițiilor art. 30 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, încheierea de sesizare a fost comunicată președinților celor două Camere ale Parlamentului, Guvernului și Avocatului Poporului, pentru a-și exprima punctele de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

13. **Președinții celor două Camere ale Parlamentului, Guvernul și Avocatul Poporului** nu au comunicat punctele lor de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

CURTEA,

examinând încheierea de sesizare, raportul întocmit de judecătorul-raportor, susținerile autorului excepției de neconstituționalitate, notele scrise depuse la dosar de autorul excepției, concluziile procurorului, prevederile legale criticate,

raportate la dispozițiile Constituției, precum și Legea nr. 47/1992, reține următoarele:

14. Curtea Constituțională a fost legal sesizată și este competentă, potrivit dispozițiilor art. 146 lit. d) din Constituție, precum și ale art. 1 alin. (2), ale art. 2, 3, 10 și 29 din Legea nr. 47/1992, să soluționeze excepția de neconstituționalitate.

15. Obiectul excepției de neconstituționalitate îl constituie prevederile art. 24 alin. (6) din Legea nr. 33/2007 privind organizarea și desfășurarea alegerilor pentru Parlamentul European, republicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 627 din 31 august 2012, având următorul cuprins: „*În termen de două zile de la rămânerea definitivă a candidaturilor, fiecare partid politic, organizație a cetățenilor aparținând minorităților naționale, alianță politică sau electorală dintre acestea care participă la alegeri și care nu are membri în Parlamentul European comunică, în scris, Biroului Electoral Central numele și prenumele reprezentantului lor. Comunicările transmise după acest termen nu se mai iau în considerare. Completarea Biroului Electoral Central cu reprezentanții propuși se face prin tragere la sorți, în termen de 24 de ore de la expirarea termenului în care se fac comunicările, de președintele Biroului Electoral Central, în prezența membrilor biroului și a persoanelor delegate de partidele politice, organizațiile cetățenilor aparținând minorităților naționale, alianțele politice și alianțele electorale dintre acestea care au comunicat reprezentanții.*”

16. Autorul excepției de neconstituționalitate susține că prevederile de lege criticate contravin dispozițiilor din Constituție cuprinse în art. 16 privind egalitatea în drepturi, art. 37 privind dreptul de a fi ales, art. 38 privind dreptul de a fi ales în Parlamentul European și art. 53 privind restrângerea exercițiului unor drepturi sau al unor libertăți.

17. Examinând excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 24 alin. (6) din Legea nr. 33/2007, Curtea reține că prevederile de lege criticate fac parte din capitolul III din Legea nr. 33/2007 „*Organizarea și desfășurarea alegerilor*” și instituie reguli procedurale privind alcătuirea Biroului Electoral Central, prin includerea reprezentanților fiecărui partid politic, organizație a cetățenilor aparținând minorităților naționale, alianță politică sau electorală dintre acestea care participă la alegeri și care nu are membri în Parlamentul European. Astfel, completarea Biroului Electoral Central cu reprezentanții propuși se face prin tragere la sorți, în termen de 24 de ore de la expirarea termenului în care se fac comunicările (termenul este de două zile de la rămânerea definitivă a candidaturilor), de președintele Biroului Electoral Central, în prezența membrilor biroului și a persoanelor delegate de partidele politice, organizațiile cetățenilor aparținând minorităților naționale, alianțele politice și alianțele electorale dintre acestea care au comunicat reprezentanții.

23. Pentru considerentele expuse mai sus, în temeiul art. 146 lit. d) și al art. 147 alin. (4) din Constituție, precum și al art. 1—3, al art. 11 alin. (1) lit. A.d) și al art. 29 din Legea nr. 47/1992, cu unanimitate de voturi,

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

În numele legii

DECIDE:

Respinge, ca neîntemeiată, excepția de neconstituționalitate ridicată de Partidul Alternativa Socialistă în Dosarul nr. 1.635/1/2014 al Înaltei Curți de Casație și Justiție — Secția de contencios administrativ și fiscal și constată că prevederile art. 24 alin. (6) din Legea nr. 33/2007 privind organizarea și desfășurarea alegerilor pentru Parlamentul European sunt constituționale în raport cu criticile formulate.

Definitivă și general obligatorie.

Decizia se comunică Înaltei Curți de Casație și Justiție — Secția de contencios administrativ și fiscal și se publică în Monitorul Oficial al României, Partea I.

Pronunțată în ședința din data de 18 decembrie 2014.

PREȘEDINTELE CURȚII CONSTITUȚIONALE

AUGUSTIN ZEGREAN

18. Sub acest aspect, Curtea reține că sistemul electoral este reglementat, potrivit art. 73 alin. (3) lit. a) din Legea fundamentală, prin lege organică, astfel că Legea nr. 33/2007 privind organizarea și desfășurarea alegerilor pentru Parlamentul European reprezintă expresia normei constituționale indicate și totodată opțiunea legiuitorului în materie. În aceste condiții Curtea reține că prevederile de lege criticate se circumscriu cadrului constituțional și reglementează condițiile de desfășurare a alegerii membrilor din România în Parlamentul European, ca modalitate concretă de exercitare a dreptului de vot și a dreptului de a fi ales.

19. Dreptul de a fi ales, prevăzut de art. 37 alin. (1) din Constituție și care, raportat la alegerile în Parlamentul European, este consacrat de art. 38 din Legea fundamentală, stabilește la nivel constituțional vocația de a fi ales a oricărui cetățean cu drept de vot care îndeplinește totodată condițiile stabilite de art. 16 alin. (3) din Constituție, adică are cetățenia română și domiciliul în țară, și căruia nu îi este interzisă asocierea în partide politice, potrivit art. 40 alin. (3) din Legea fundamentală. Alin. (2) al aceluiași art. 37 stabilește condițiile de vârstă pe care candidații trebuie să le îndeplinească, raportat la fiecare dintre cele 3 tipuri de mandate prevăzute în text, respectiv pentru Camera Deputaților, Senat și Președintele României. Art. 16, consacrat principiului egalității în drepturi, completează cadrul constituțional ce configurează dreptul de a fi ales în sensul că la alin. (3) legiuitorul constituant a prevăzut expres faptul că „*Funcțiile și demnitățile publice (...) pot fi ocupate, în condițiile legii, (...)*”.

20. În aceste condiții, Curtea constată că, în raport cu criticile de neconstituționalitate invocate, norma juridică supusă controlului de constituționalitate referitoare la alcătuirea Biroului Electoral Central nu încalcă dreptul de a fi ales sau dreptul de a fi ales în Parlamentul European.

21. De asemenea, Curtea nu poate reține critica de neconstituționalitate formulată în raport de dispozițiile art. 16 din Constituție, de vreme ce dispozițiile constituționale invocate vizează egalitatea în drepturi a cetățenilor, fără privilegiu și fără discriminări, și nu egalitatea persoanelor juridice, precum partidele politice, organizațiile cetățenilor aparținând minorităților naționale, alianțele politice sau electorale. În acest sens, este și jurisprudența Curții Constituționale, de exemplu, Decizia nr. 35 din 2 aprilie 1996, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 75 din 11 aprilie 1996, sau Decizia nr. 891 din 10 iulie 2008, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 593 din 7 august 2008.

22. Întrucât nu s-a constatat restrângerea exercițiului dreptului de a fi ales sau a dreptului de a fi ales în Parlamentul European, Curtea nu poate reține încălcarea dispozițiilor art. 53 din Constituție.

Magistrat-asistent,
Simina Popescu

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

DECIZIA Nr. 778

din 18 decembrie 2014

referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 4 din Legea nr. 187/2012 pentru punerea în aplicare a Legii nr. 286/2009 privind Codul penal

Augustin Zegrean	— președinte
Valer Dorneanu	— judecător
Toni Greblă	— judecător
Petre Lăzăroiu	— judecător
Mircea Ștefan Minea	— judecător
Daniel Marius Morar	— judecător
Mona-Maria Pivniceru	— judecător
Tudorel Toader	— judecător
Cristina Teodora Pop	— magistrat-asistent

Cu participarea reprezentantului Ministerului Public, procurorul Iuliana Nedelcu.

1. Pe rol se află soluționarea excepției de neconstituționalitate a prevederilor art. 4 din Legea nr. 187/2012 pentru punerea în aplicare a Legii nr. 286/2009 privind Codul penal, excepție ridicată de Ionel Volcinschi în Dosarul nr. 797/121/2014 al Curții de Apel Galați — Secția penală și pentru cauze cu minori și care formează obiectul Dosarului Curții Constituționale nr. 529 D/2014.

2. La apelul nominal se constată lipsa autorului excepției, față de care procedura de citare este legal îndeplinită.

3. Președintele dispune a se face apelul și în dosarele nr. 546 D/2014, nr. 553 D/2014, nr. 557 D/2014, nr. 558 D/2014 și nr. 559 D/2014, având ca obiect excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 4 din Legea nr. 187/2012 pentru punerea în aplicare a Legii nr. 286/2009 privind Codul penal, excepție ridicată de Gabriel Constantin Sandu, Dănuț Stănescu, Ioniță Manolea, Vasile Racoviță și Rodica Leanca în dosarele nr. 3.713/3/2014, nr. 2.756/233/2014, nr. 1.374/89/2014, nr. 1.375/89/2014 și nr. 1.349/109/2014 ale Curții de Apel București — Secția a II-a penală, Tribunalului Galați — Secția penală, Tribunalului Vaslui — Secția penală și Tribunalului Argeș — Secția penală.

4. La apelul nominal răspunde, în Dosarul nr. 546 D/2014, autorul excepției, prezent personal. Se constată lipsa celorlalte părți, față de care procedura de citare este legal îndeplinită.

5. Curtea, având în vedere identitatea de obiect a excepției de neconstituționalitate ridicate în dosarele sus-menționate, din oficiu, pune în discuție conexarea dosarelor nr. 546 D/2014, nr. 553 D/2014, nr. 557 D/2014, nr. 558 D/2014 și nr. 559 D/2014 la Dosarul nr. 529 D/2014. Partea prezentă lasă la aprecierea Curții Constituționale măsura conexării dosarelor, iar reprezentantul Ministerului Public pune concluzii de conexare. Curtea, în temeiul dispozițiilor art. 53 alin. (5) din Legea nr. 47/1992, dispune conexarea dosarelor nr. 546 D/2014, nr. 553 D/2014, nr. 557 D/2014, nr. 558 D/2014 și nr. 559 D/2014 la Dosarul nr. 529 D/2014, care este primul înregistrat.

6. Cauza fiind în stare de judecată, președintele acordă cuvântul părții prezente, care susține că prevederile art. 4 din Legea nr. 187/2012 contravin dispozițiilor art. 15 alin. (2) și art. 16 alin. (1) din Constituție. Referitor la pretinsa încălcare, prin textul criticat, a prevederilor art. 15 alin. (2) din Legea fundamentală, se susține că dispozițiile art. 4 din Legea nr. 187/2012 exclud aplicarea dispozițiilor art. 15 din Codul penal din 1969, ce au în vedere aplicarea prevederilor Codului penal actual, ca lege penală mai favorabilă. Se arată că, în acest fel, textul criticat elimină posibilitatea aplicării legii penale mai favorabile. În ceea ce privește pretinsa încălcare, prin art. 4 din Legea nr. 187/2012, a prevederilor constituționale ale art. 16

alin. (1), se susține că acesta creează discriminare între persoanele condamnate definitiv sub imperiul Codului penal din 1969, cărora le-au fost aplicate pedepse penale mai mici decât maximul special prevăzut de Codul penal în vigoare pentru infracțiunile săvârșite, care nu vor beneficia, potrivit prevederilor art. 4 din Legea nr. 187/2012, de aplicarea legii penale mai favorabile, și persoanele condamnate în aceleași condiții, ale căror pedepse aplicate depășesc acest maxim și cărora le este aplicabil principiul anterior enunțat.

7. Reprezentantul Ministerului Public pune concluzii de respingere ca neîntemeiată a excepției de neconstituționalitate. Se arată că autorii excepției deduc neconstituționalitatea art. 4 din Legea nr. 187/2012 comparând textul criticat cu prevederile art. 15 din Codul penal din 1969. Se susține că, de fapt, dispozițiile art. 4 din Legea nr. 187/2012 reprezintă o formulare negativă a prevederilor art. 6 din Codul penal, fiind o consecință a celor din urmă. Se arată că dispozițiile art. 4 din Legea nr. 187/2012 reprezintă o nouă politică penală a statului, ce are în vedere aplicarea principiului legii penale mai favorabile în cauzele care nu sunt definitiv soluționate și a cărei marjă de apreciere este de competența legiuitorului. Se susține că măsura astfel impusă este justificată și proporțională cu scopul urmărit. Se face trimitere la jurisprudența Curții Constituționale în materie, respectiv la deciziile nr. 365 din 25 iunie 2014 și nr. 385 din 26 iunie 2014, arătându-se că acestea sunt incidente și în prezenta cauză.

CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarelor, constată următoarele:

8. Prin încheierile din 20 mai 2014, 6 mai 2014 și 19 mai 2014, Decizia penală nr. 229 din 27 mai 2014 și sentințele penale nr. 302 și nr. 303 din 28 mai 2014, pronunțate în dosarele nr. 797/121/2014, nr. 3.713/3/2014, nr. 1.349/109/2014, nr. 2.756/233/2014 și, respectiv, nr. 1.374/89/2014 și nr. 1.375/89/2014, **Curtea de Apel Galați — Secția penală și pentru cauze cu minori, Curtea de Apel București — Secția a II-a penală, Tribunalul Argeș — Secția penală, Tribunalul Galați — Secția penală și Tribunalul Vaslui — Secția penală au sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 4 din Legea nr. 187/2012 pentru punerea în aplicare a Legii nr. 286/2009 privind Codul penal**, excepție ridicată de Ionel Volcinschi, Gabriel Constantin Sandu, Rodica Leanca, Dănuț Stănescu, Ioniță Manolea și Vasile Racoviță în cauze având ca obiect soluționarea unor cereri de aplicare a legii penale mai favorabile.

9. În motivarea excepției de neconstituționalitate autorii susțin că dispozițiile art. 4 din Legea nr. 187/2012 încalcă prevederile art. 15 alin. (2) din Constituție, întrucât înlătură în mod nejustificat aplicarea art. 15 alin. (1) teza întâi din Codul penal din 1969 referitor la aplicarea facultativă a legii penale mai favorabile în cazul pedepselor definitive, care era în vigoare la data condamnării sale și permițea, pentru situația în care pedeapsa definitiv aplicată era mai mică decât maximul special prevăzut de legea nouă pentru infracțiunea săvârșită, fie menținerea, fie reducerea pedepsei. Se arată că, în determinarea și aplicarea legii penale mai favorabile, trebuie avut în vedere doar maximul special al pedepselor prevăzute de legile succesive pentru infracțiunea săvârșită, nu și pedeapsa

aplicată, impunându-se diminuarea acesteia din urmă în cazul reducerii maximului special.

10. Se arată, totodată, că textul criticat contravine prevederilor art. 16 din Constituție și art. 14 din Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale, creând discriminare între persoanele condamnate definitiv la pedepse care depășesc maximul special prevăzut de legea nouă, respectiv Codul penal în vigoare, și ale căror pedepse pot fi reduse până la acest maxim, potrivit art. 6 din Codul penal, în cazul în care aceste pedepse sunt în curs de executare, și persoanele condamnate definitiv la pedepse ce nu depășesc maximul special prevăzut de legea nouă, pedepse care nu au fost încă executate sau considerate executate, și al căror quantum nu poate fi redus proporțional cu reducerea maximului special al pedepsei prevăzute pentru infracțiunea săvârșită.

11. Pentru aceleași motive, se susține încălcarea, prin prevederile art. 4 din Legea nr. 187/2012, a dispozițiilor art. 21 alin. (1)—(3) și art. 124 alin. (2) din Legea fundamentală și ale art. 6 și art. 7 din Convenție.

12. **Curtea de Apel Galați — Secția penală și pentru cauze cu minori, Curtea de Apel București — Secția a II-a penală, Tribunalul Galați — Secția penală, Tribunalul Vaslui — Secția penală și, respectiv, Tribunalul Argeș — Secția penală** opinează că excepția de neconstituționalitate este neîntemeiată. Se arată că opțiunea legiuitorului de a nu reglementa în noul Cod penal aplicarea facultativă a legii penale mai favorabile în cazul pedepselor definitive nu contravine dispozițiilor constituționale și normelor de drept european invocate de autorii excepției. Se arată că prevederile art. 15 din Codul penal din 1969 lăsau la aprecierea judecătorului menținerea sau reducerea pedepsei definitiv aplicate, ca urmare a reducerii maximului special al pedepsei prevăzut de legea nouă pentru infracțiunea săvârșită, fapt ce putea determina reduceri diferențiate și nejustificate ale pedepselor definitive în cazul unor persoane aflate în aceeași situație juridică. Se susține că, în realitate, autorii excepției solicită aplicarea ultraactivă a prevederilor art. 15 din Codul penal din 1969. Se arată că legiuitorul, plecând de la considerente de politică penală, are dreptul de a stabili modalitățile și condițiile de reducere a pedepselor definitiv aplicate, în cazul intrării în vigoare a unor dispoziții penale care prevăd pedepse mai reduse. Se susține că, atâta timp cât pedepsele aplicate potrivit Codului penal din 1969 se înscriu în limitele pedepselor stabilite prin noul Codul penal, textul criticat nu contravine principiului „*nulla poena sine lege*”. Se arată, de asemenea, că textul criticat nu contravine dispozițiilor art. 16 din Constituție, întrucât situația juridică a persoanelor condamnate definitiv înaintea datei intrării în vigoare a Codului penal nu este similară celei a persoanelor ale căror cauze penale erau în curs de soluționare la acea dată. Se susține că nu sunt încălcate prin textul criticat nici dispozițiile art. 7 din Convenție.

13. Potrivit art. 30 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, actele de sesizare au fost comunicate președinților celor două Camere ale Parlamentului, Guvernului și Avocatului Poporului, pentru a-și exprima punctele de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

14. **Avocatul Poporului** susține că excepția de neconstituționalitate este neîntemeiată. Referitor la pretinsa încălcare prin textul criticat a dispozițiilor constituționale ale art. 15 alin. (2), se susține că soluția legislativă criticată se justifică prin prisma necesității asigurării unui echilibru între principiile constituționale referitoare la separația puterilor în stat, legalitatea pedepsei și neretroactivitatea legii, cu excepția legii penale și contravenționale mai favorabile. Se arată faptul că, în situația invocată de autorul excepției, legea nouă nu prevede o pedeapsă mai severă decât cea aplicabilă în momentul săvârșirii infracțiunii, astfel încât nu poate fi reținută o eventuală încălcare a prevederilor art. 7 din Convenție. Se susține că, de

altfel, prevederile art. 6 din Codul penal reprezintă o directă aplicare a normei europene anterior referite, impunând reducerea pedepselor aplicate prin hotărâri definitive la maximul special prevăzut de legea nouă. În ceea ce privește pretinsa încălcare prin dispozițiile art. 4 din Legea nr. 187/2012 a prevederilor art. 16 alin. (1) și (2) din Constituție, se arată că acestea se aplică în mod egal tuturor persoanelor condamnate definitiv la pedepse ce nu depășesc maximul special prevăzut de legea nouă pentru infracțiunile săvârșite.

15. **Președinții celor două Camere ale Parlamentului și Guvernul** nu au comunicat punctele lor de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

CURTEA,

examinând actele de sesizare, punctele de vedere ale Avocatului Poporului, rapoartele întocmite de judecătorul-raportor, concluziile părții prezente, concluziile procurorului, dispozițiile legale criticate, raportate la prevederile Constituției, precum și Legea nr. 47/1992, reține următoarele:

16. Curtea Constituțională a fost legal sesizată și este competentă, potrivit dispozițiilor art. 146 lit. d) din Constituție, precum și ale art. 1 alin. (2), ale art. 2, 3, 10 și 29 din Legea nr. 47/1992, să soluționeze excepția de neconstituționalitate.

17. Obiectul excepției de neconstituționalitate îl constituie art. 4 din Legea nr. 187/2012 pentru punerea în aplicare a Legii nr. 286/2009 privind Codul penal, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 757 din 12 noiembrie 2012, care au următorul cuprins: „*Pedeapsa aplicată pentru o infracțiune printr-o hotărâre ce a rămas definitivă sub imperiul Codului penal din 1969, care nu depășește maximul special prevăzut de Codul penal, nu poate fi redusă în urma intrării în vigoare a acestei legi.*”

18. Se susține că textul criticat contravine dispozițiilor constituționale ale art. 11 cu privire la dreptul internațional și la dreptul intern, art. 15 alin. (2) referitor la neretroactivitatea legii, art. 16 privind egalitatea în drepturi, art. 20 referitor la tratatele internaționale privind drepturile omului, art. 21 alin. (1)—(3) cu privire la accesul liber la justiție și art. 124 alin. (2) cu privire la înfăptuirea justiției, precum și prevederilor art. 6, art. 7 și art. 14 din Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale referitor la dreptul la un proces echitabil, la legalitatea pedepsei și la interzicerea discriminării.

19. Examinând excepția de neconstituționalitate, Curtea constată că dispozițiile legale criticate au mai fost supuse controlului său, din perspectiva unor critici similare. Astfel, cu prilejul pronunțării Deciziei nr. 365 din 25 iunie 2014, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 587 din 6 august 2014, și Deciziei nr. 385 din 26 iunie 2014, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 568 din 31 iulie 2014, Curtea Constituțională a statuat că dispozițiile art. 4 din Legea nr. 187/2012 pentru punerea în aplicare a Legii nr. 286/2009 privind Codul penal nu contravin prevederilor constituționale ale art. 15 alin. (2) și ale art. 16 și nici prevederilor art. 7 din Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale.

20. Având în vedere cele statuate în jurisprudența proprie, dar și în jurisprudența Curții Europene a Drepturilor Omului și a Curții de Justiție a Uniunii Europene referitor la principiul autorității de lucru judecat, Curtea a constatat că legiuitorul a limitat aplicarea legii penale mai favorabile în cazul hotărârilor definitive numai la acele cazuri în care sancțiunea aplicată depășește maximul special prevăzut de legea nouă pentru infracțiunea săvârșită, fără ca în acest mod să fie încălcat art. 15 alin. (2) din Constituție. În acest sens, Curtea a reținut că criteriile folosite pentru determinarea caracterului mai favorabil al legii noi, în cazul pedepselor definitiv aplicate, constau în limitele de pedeapsă prevăzute în cele două legi și în cauzele legale de modificare a acestor limite. Astfel, Curtea a reținut că legea nouă poate să prevadă o pedeapsă mai ușoară, dar

sanctiunea aplicată fie să depășească maximul special prevăzut de legea nouă pentru infracțiunea săvârșită, fie să nu depășească acest maxim. Dacă în primul caz se ajunge la executarea unui quantum al sancțiunii care nu are corespondent în legea penală în vigoare, acest raționament nu mai subzistă în cea de-a doua ipoteză, în care este vorba despre punerea în balanță a dreptului unei persoane condamnate la aplicarea legii penale mai favorabile și alte drepturi sau valori constituționale, care pot contracara parțial sau complet acest drept, precum principiul securității raporturilor juridice și principiul autorității de lucru judecat. Astfel, legiuitorul, având sarcina de a echilibra intensitatea încălcării drepturilor fundamentale ale persoanei condamnate și valorile care justifică această încălcare, a eliminat aplicarea facultativă a legii penale mai favorabile din Codul penal.

21. În ceea ce privește încălcarea prevederilor art. 7 din Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale din perspectiva principiului aplicării retroactive a legii penale mai favorabile, Curtea a observat că, având în vedere situația în care ulterior comiterii unei infracțiuni, dar înainte de pronunțarea unei hotărâri definitive, o nouă lege prevede impunerea unei pedepse mai blânde, instanța europeană a statuat că autorul infracțiunii trebuie să beneficieze de legea penală mai favorabilă (Hotărârea din 17 septembrie 2009 pronunțată în *Cauza Scoppola împotriva Italiei nr. 2*, paragraful 109). Astfel, în vreme ce o lege dezincriminatoare ulterioară se aplică autorilor faptelor până la momentul executării complete a pedepselor, o lege penală nouă, care reduce sau atenuază pedepsele aplicabile, se aplică autorilor actelor până în momentul în care condamnarea lor dobândește autoritatea de lucru judecat. Având în vedere cele reținute, Curtea a constatat că dispozițiile criticate nu contravin principiului aplicării retroactive a legii penale mai favorabile prevăzut de art. 7 din Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale.

22. Referitor la pretinsa încălcare a prevederilor constituționale ale art. 16, Curtea observă că autorii excepției deduc neconstituționalitatea textului de lege criticat dintr-un pretins tratament discriminatoriu aplicat persoanelor condamnate definitiv, determinat de renunțarea la aplicarea

facultativă a legii penale mai favorabile în cazul hotărârilor definitive.

23. Analizând o critică similară, prin Decizia nr. 365 din 25 iunie 2014, precitată, Curtea a apreciat că diferența rezidă în aceea că, în cazul primei categorii, sancțiunile aplicate depășesc maximul special al noii reglementări, nemaigăsindu-și corespondent în noua legislație, situându-ne astfel în ipoteza aplicării obligatorii a legii penale mai favorabile reglementate atât de art. 14 din Codul penal din 1969, cât și de art. 6 din noul Cod penal, pe când în cazul celei de-a doua categorii, în care se găsesc și autorii excepției, sancțiunile aplicate acestora nu depășesc maximul special cuprins în noua reglementare, ceea ce ar fi putut atrage aplicarea facultativă a legii penale mai favorabile în cazul pedepselor definitive doar sub imperiul art. 15 din Codul penal din 1969, reglementare nepreluată însă în Codul penal actual. Curtea a observat că cele două categorii de persoane se află în situații juridice diferite, astfel încât aplicarea noii reglementări doar persoanelor a căror sancțiune aplicată depășește maximul special prevăzut de legea nouă nu poate duce la o înfrângere a principiului egalității.

24. În ceea ce privește pretinsa discriminare, invocată în cauza ce face obiectul prezentei excepții de neconstituționalitate, între persoanele care au săvârșit faptele sub imperiul legii vechi și au fost condamnate sub imperiul acestei legi, și cele care, săvârșind faptele în aceleași condiții, nu au fost condamnate, urmând a li se aplica noile dispoziții, Curtea a constatat că aceste persoane nu se regăsesc în situații identice, unele persoane fiind condamnate definitiv, altele nu, astfel că tratamentul juridic diferențiat este justificat și nu se poate vorbi despre existența unei discriminări.

25. Întrucât nu au intervenit elemente noi, de natură să determine schimbarea acestei jurisprudențe, atât considerentele, cât și soluția deciziilor invocate își păstrează valabilitatea și în prezenta cauză.

26. Având în vedere argumentele anterior expuse, Curtea constată că nu poate fi reținută nici încălcarea prin textul criticat a prevederilor constituționale ale art. 21 alin. (1)–(3), art. 24 alin. (1) și art. 124 alin. (2). De asemenea, Curtea constată că prevederile art. 4 din Legea nr. 187/2012 nu contravin dispozițiilor art. 6 și art. 14 din Convenție.

27. Pentru considerentele expuse mai sus, în temeiul art. 146 lit. d) și al art. 147 alin. (4) din Constituție, precum și al art. 1–3, al art. 11 alin. (1) lit. A.d) și al art. 29 din Legea nr. 47/1992, cu majoritate de voturi,

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

În numele legii

DECIDE:

Respinge ca neîntemeiată excepția de neconstituționalitate ridicată de Ionel Volcinschi, Gabriel Constantin Sandu, Dănuț Stănescu, Ioniță Manolea, Vasile Racoviță și Rodica Leancă în dosarele nr. 797/121/2014, nr. 3.713/3/2014, nr. 2.756/233/2014, nr. 1.374/89/2014, nr. 1.375/89/2014 și nr. 1.349/109/2014 ale Curții de Apel Galați — Secția penală și pentru cauze cu minori, Curții de Apel București — Secția a II-a penală, Tribunalului Galați — Secția penală, Tribunalului Vaslui — Secția penală și Tribunalului Argeș — Secția penală și constată că dispozițiile art. 4 din Legea nr. 187/2012 pentru punerea în aplicare a Legii nr. 286/2009 privind Codul penal sunt constituționale în raport cu criticile formulate.

Definitivă și general obligatorie.

Decizia se comunică Curții de Apel Galați — Secția penală și pentru cauze cu minori, Curții de Apel București — Secția a II-a penală, Tribunalului Galați — Secția penală, Tribunalului Vaslui — Secția penală și Tribunalului Argeș — Secția penală și se publică în Monitorul Oficial al României, Partea I.

Pronunțată în ședința din data de 18 decembrie 2014.

PREȘEDINTELE CURȚII CONSTITUȚIONALE
AUGUSTIN ZEGREAN

Magistrat-asistent,
Cristina Teodora Pop

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

DECIZIA Nr. 779

din 18 noiembrie 2014

referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 6 alin. (1) din Codul penal și ale art. 4 din Legea nr. 187/2012 pentru punerea în aplicare a Legii nr. 286/2009 privind Codul penal

Augustin Zegrean	— președinte
Valer Dorneanu	— judecător
Toni Greblă	— judecător
Petre Lăzăroiu	— judecător
Mircea Ștefan Minea	— judecător
Daniel Marius Morar	— judecător
Mona-Maria Pivniceru	— judecător
Tudorel Toader	— judecător
Cristina Teodora Pop	— magistrat-asistent

Cu participarea reprezentantului Ministerului Public, procuror Iuliana Nedelcu.

1. Pe rol se află soluționarea excepției de neconstituționalitate a prevederilor art. 6 alin. (1) din Codul penal, excepție ridicată de Marius Galan în Dosarul nr. 710/40/2014 al Curții de Apel Suceava — Secția penală și pentru cauze cu minori și care formează obiectul Dosarului Curții Constituționale nr. 532 D/2014.

2. La apelul nominal se constată lipsa autorului excepției, procedura de citare fiind legal îndeplinită.

3. Președintele dispune a se face apelul și în dosarele nr. 561 D/2014 și nr. 712 D/2014, având ca obiect excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 6 alin. (1) din Codul penal și, respectiv, art. 6 din Codul penal și art. 4 din Legea nr. 187/2012 pentru punerea în aplicare a Legii nr. 286/2009 privind Codul penal, excepții ridicate de Coksirin Mehmet în dosarele nr. 4.627/3/2014 și nr. 9.841/3/2014 ale Curții de Apel București — Secția a II-a penală și, respectiv, Secția I penală.

4. La apelul nominal răspunde, în dosarele nr. 561 D/2014 și nr. 712 D/2014, pentru autorul excepției, dl. avocat Varujan Alexandru Udrea, din cadrul Baroului București. Se constată lipsa celeilalte părți. Procedura de citare este legal îndeplinită. Magistratul-asistent referă asupra faptului că Dosarul nr. 561 D/2014 este la al doilea termen de judecată.

5. Curtea, având în vedere obiectul excepției de neconstituționalitate ridicate în dosarele sus-menționate, din oficiu, pune în discuție conexarea dosarelor nr. 561 D/2014 și nr. 712 D/2014 la Dosarul nr. 532 D/2014. Reprezentantul părții prezente este de acord cu măsura conexării dosarelor. Reprezentantul Ministerului Public pune concluzii de conexare. Curtea, în temeiul dispozițiilor art. 53 alin. (5) din Legea nr. 47/1992, dispune conexarea dosarelor nr. 561 D/2014 și nr. 712 D/2014 la Dosarul nr. 532 D/2014, care este primul înregistrat.

6. Cauza fiind în stare de judecată, președintele acordă cuvântul reprezentantului părții prezente, care susține că modalitatea de reglementare, prin legislația în vigoare, a principiului legii penale mai favorabile încalcă dispozițiile art. 15 alin. (2) și art. 16 din Constituție. Se arată că reglementarea criticată respectă principiul legalității pedepsei numai sub aspectul cuantumului, nu și sub aspectul individualizării acesteia. Se subliniază faptul că, potrivit dispozițiilor art. 6 din Codul penal, pedepsele penale aplicate sub imperiul Codului penal din 1969, ale căror cuantumuri depășesc maximul special prevăzut de Codul penal în vigoare pentru infracțiunile săvârșite, sunt reduse la acest maxim. Se susține, însă, că, în acest caz, nu se mai procedează la reindividualizarea pedepselor aplicate inițial, aspect ce contravine principiului autorității de lucru judecat.

7. Reprezentantul Ministerului Public pune concluzii de respingere ca neîntemeiată a excepției de neconstituționalitate.

Se arată că, în privința persoanelor condamnate definitiv sub imperiul Codului penal din 1969, la pedepse al căror maxim nu depășește maximul special prevăzut de Codul penal în vigoare pentru infracțiunile săvârșite, nu se impune aplicarea legii penale mai favorabile, prin diminuarea pedepselor astfel stabilite proporțional cu reducerea maximului special al pedepsei prevăzute pentru respectivele infracțiuni, deoarece, în acest caz, pericolul social al faptelor comise corespunde noilor abordări în materie de politică penală a statului.

CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarelor, constată următoarele:

8. Prin deciziile penale nr. 82 din 27 mai 2014, nr. 225/C/LPF din 7 mai 2014 și nr. 275 din 26 mai 2014, pronunțate în dosarele nr. 710/40/2014, 4.627/3/2014 și nr. 9.841/3/2014, **Curtea de Apel Suceava — Secția penală și pentru cauze cu minori, Curtea de Apel București — Secția a II-a penală și Curtea de Apel București — Secția I penală au sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 6 alin. (1) din Codul penal și art. 4 din Legea nr. 187/2012 pentru punerea în aplicare a Legii nr. 286/2009 privind Codul penal**, excepție ridicată de Marius Galan și Coksirin Mehmet în cauze având ca obiect soluționarea unor cereri de aplicare a legii penale mai favorabile.

9. **În motivarea excepției de neconstituționalitate** autorii susțin că prevederile art. 4 din Legea nr. 187/2012 contravin dispozițiilor art. 16 alin. (1) din Constituție, creând discriminare între persoanele condamnate definitiv înaintea datei intrării în vigoare a Codului penal și ale căror pedepse nu depășesc maximul special prevăzut de acest cod pentru infracțiunile săvârșite, care nu vor beneficia de aplicarea legii penale mai favorabile, și persoanele ale căror cauze erau în curs de judecată la data anterior amintită, care beneficiază de pedepsele mai mici prevăzute de Codul penal în vigoare. Se observă faptul că acest tratament juridic diferit este determinat de momentul rămânerii definitive a hotărârii de condamnare și nu de pericolul social al faptelor săvârșite sau de pericolozitatea infractorilor, astfel încât unor persoane care au săvârșit aceleași infracțiuni, în aceleași împrejurări și condiții, sub imperiul Codului penal din 1969, dar care au fost condamnate definitiv înainte și, respectiv, după momentul intrării în vigoare a noului Cod penal le pot fi aplicate pedepse diferite. Se susține, totodată, că dispozițiile art. 6 din Codul penal sunt discriminatorii prin faptul că nu permit reindividualizarea pedepselor definitiv aplicate persoanelor condamnate potrivit prevederilor Codului penal din 1969, care sunt mai mari decât maximul special prevăzut de Codul penal actual pentru infracțiunile săvârșite, ci doar reducerea lor la acest maxim. Se mai arată, în acest sens, că dispozițiile art. 15 din Codul penal din 1969 permiteau aplicarea facultativă a legii penale mai favorabile în cazul pedepselor definitiv aplicate, în timp ce noul Cod penal nu reglementează această posibilitate, condiții în care textul criticat creează discriminare între persoanele judecate definitiv înaintea datei intrării în vigoare a noului Cod penal și cele ale căror cauze penale erau în curs de soluționare la acea dată.

10. **Curtea de Apel Suceava — Secția penală și pentru cauze cu minori, Curtea de Apel București — Secția I penală și Curtea de Apel București — Secția a II-a penală** opinează că excepția de neconstituționalitate este neîntemeiată, prevederile art. 4 din Legea nr. 187/2012 și cele ale art. 6

alin. (1) din Codul penal necontravenind dispozițiilor constituționale invocate de autorul excepției. Se arată că reducerea pedepselor penale rămase definitive, conform prevederilor Codului penal din 1969, și al căror quantum este mai mic decât maximul special prevăzut de Codul penal pentru infracțiunile săvârșite, proporțional cu micșorarea acestui maxim, ar aduce atingere autorității de lucru judecat al hotărârilor definitive pronunțate în respectivele cauze, afectând, astfel, stabilitatea raporturilor juridice și, prin urmare, ordinea de drept. Se mai susține că prevederile art. 15 alin. (1) din Codul penal din 1969 nu sunt aplicabile în cauză și că textele criticate nu creează discriminare între persoanele condamnate definitiv până la data intrării în vigoare a noului Cod penal și cele ale căror cauze nu erau definitiv soluționate la data anterior arătată, întrucât cele două categorii de persoane se află în situații juridice diferite.

11. Potrivit art. 30 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, actele de sesizare au fost comunicate președinților celor două Camere ale Parlamentului, Guvernului și Avocatului Poporului, pentru a-și exprima punctele de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

12. **Avocatul Poporului** susține că excepția de neconstituționalitate este neîntemeiată. Se susține că principiul legalității pedepsei impune ca aceasta să aibă susținere legală și după aplicarea ei, nefiind admisă executarea unei pedepse mai mari decât cea prevăzută în legea nouă mai favorabilă. Se arată că reglementarea în Codul penal a aplicării legii penale mai favorabile după rămânerea definitivă a hotărârii este justificată de necesitatea asigurării unei egalități de tratament juridic între destinatarii legii penale, respectiv între persoanele condamnate potrivit legii vechi, persoanele care au săvârșit aceleași infracțiuni sub imperiul legii vechi, dar au fost condamnate definitiv conform dispozițiilor legii noi și cele care au săvârșit aceleași infracțiuni după intrarea în vigoare a legii noi. Referitor la pretinsa încălcare, prin textele criticate, a dispozițiilor art. 16 alin. (1) din Constituție, se arată că diferența de tratament invocată de autorul excepției este justificată de situațiile juridice diferite în care se află cele două categorii de persoane condamnate arătate în critica de neconstituționalitate, unele fiind condamnate definitiv, potrivit prevederilor Codului penal din 1969, iar celelalte fiind judecate și condamnate conform dispozițiilor Codului penal în vigoare. Se face trimitere la Decizia Curții Constituționale nr. 437 din 8 iulie 2014.

13. **Președinții celor două Camere ale Parlamentului și Guvernul** nu au comunicat punctele lor de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

CURTEA,

examinând actele de sesizare, punctele de vedere ale Avocatului Poporului, rapoartele întocmite de judecătorul-raportor, concluziile reprezentantului părții prezente, concluziile procurorului, dispozițiile legale criticate, raportate la prevederile Constituției, precum și Legea nr. 47/1992, reține următoarele:

14. Curtea Constituțională a fost legal sesizată și este competentă, potrivit dispozițiilor art. 146 lit. d) din Constituție, precum și ale art. 1 alin. (2), ale art. 2, 3, 10 și 29 din Legea nr. 47/1992, să soluționeze excepția de neconstituționalitate.

15. Obiectul excepției de neconstituționalitate îl constituie, potrivit actelor de sesizare, dispozițiile art. 6 din Codul penal și ale art. 4 din Legea nr. 187/2012. Din analiza excepției de neconstituționalitate, Curtea reține, însă, că autorii critică, în realitate, prevederile art. 6 alin. (1) din Codul penal și ale art. 4 din Legea nr. 187/2012 pentru punerea în aplicare a Legii nr. 286/2009 privind Codul penal, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 757 din 12 noiembrie 2012, care au următorul cuprins:

— Art. 6 alin. (1) din Codul penal: „*Când după rămânerea definitivă a hotărârii de condamnare și până la executarea completă a pedepsei închisorii sau amenzii a intervenit o lege*

care prevede o pedeapsă mai ușoară, sancțiunea aplicată, dacă depășește maximul special prevăzut de legea nouă pentru infracțiunea săvârșită, se reduce la acest maxim.”;

— Art. 4 din Legea nr. 187/2012: „*Pedeapsa aplicată pentru o infracțiune printr-o hotărâre ce a rămas definitivă sub imperiul Codului penal din 1969, care nu depășește maximul special prevăzut de Codul penal, nu poate fi redusă în urma intrării în vigoare a acestei legi.*”.

16. Se susține că textele criticate contravin dispozițiilor constituționale ale art. 16 alin. (1) privind egalitatea în drepturi.

17. Examinând excepția de neconstituționalitate, Curtea constată că s-a mai pronunțat asupra constituționalității dispozițiilor art. 4 din Legea nr. 187/2012 și ale art. 6 alin. (1) din Codul penal prin Decizia nr. 365 din 25 iunie 2014, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 587 din 6 august 2014, Decizia nr. 385 din 26 iunie 2014, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 568 din 31 iulie 2014, și Decizia nr. 379 din 26 iunie 2014, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 590 din 7 august 2014, prin care a respins ca neîntemeiate excepțiile de neconstituționalitate și a reținut că prevederile art. 6 alin. (1) din Codul penal trebuie privite în coroborare cu cele ale art. 4 din Legea nr. 187/2012. În ceea ce privește pretinsa încălcare, prin textele criticate, a dispozițiilor constituționale ale art. 16, instanța de contencios constituțional a constatat că, în mod constant, a statuat în jurisprudența sa că situațiile în care se află anumite categorii de persoane trebuie să difere în esență pentru a se justifica deosebirea de tratament juridic, iar această deosebire trebuie să se bazeze pe un criteriu obiectiv și rațional. Această soluție este în concordanță și cu jurisprudența constantă a Curții Europene a Drepturilor Omului, conform căreia orice diferență de tratament juridic, făcută de stat între indivizi aflați în situații anologice, trebuie să-și găsească o justificare obiectivă și rezonabilă.

18. Curtea a reținut că, deși persoanele la care se referă autorii excepției sunt condamnate, ceea ce ar determina clasificarea situației acestora ca fiind identică, nu trebuie ignorat faptul că sancțiunile aplicate unora depășesc maximul special al noii reglementări, nemaigăsindu-și corespondent în noua legislație, pe când sancțiunile aplicate autorilor excepției se încadrează în limitele de pedeapsă pe care noua reglementare le conține.

19. Curtea a constatat că aceste persoane nu se regăsesc în situații identice (unele persoane au fost condamnate definitiv, altele nu au fost condamnate definitiv), astfel că se justifică în mod obiectiv și rezonabil tratamentul juridic neomogen la care se referă autorii excepției, principiul egalității în fața legii presupunând instituirea unui tratament egal pentru situații care, în funcție de scopul urmărit, nu sunt diferite.

20. Analiza realizată din această dublă perspectivă duce la concluzia că cele două categorii de persoane se află în situații diferite, astfel încât aplicarea noii reglementări doar persoanelor a căror sancțiune aplicată depășește maximul special prevăzut de legea nouă nu poate duce la o înfrângere a principiului egalității.

21. În ceea ce privește persoanele condamnate definitiv și cele în curs de judecată, Curtea a reținut că, în concret, fiecare dintre aceste persoane beneficiază într-un mod efectiv de legea penală mai favorabilă aplicabilă la momentul judecării cauzelor respective. Acest element, alături de caracterul definitiv al condamnărilor, determină diferența dintre situația persoanei condamnate pentru o infracțiune printr-o hotărâre ce a rămas definitivă sub imperiul Codului penal din 1969 și persoanele care se află în curs de judecată.

22. Întrucât nu au intervenit elemente noi, de natură să determine schimbarea acestei jurisprudențe, atât considerentele, cât și soluția deciziilor invocate își păstrează valabilitatea și în prezenta cauză.

23. Pentru considerentele expuse mai sus, în temeiul art. 146 lit. d) și al art. 147 alin. (4) din Constituție, precum și al art. 1—3, al art. 11 alin. (1) lit. A.d) și al art. 29 din Legea nr. 47/1992, cu majoritate de voturi,

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

În numele legii

DECIDE:

Respinge ca neîntemeiată excepția de neconstituționalitate ridicată de Marius Galan și Mehmet Coksirin în dosarele nr. 710/40/2014, nr. 4.627/3/2014 și nr. 9.841/3/2014 ale Curții de Apel Suceava — Secția penală și pentru cauze cu minori, Curții de Apel București — Secția a II-a penală și Curții de Apel București — Secția I penală și constată că dispozițiile art. 6 alin. (1) din Codul penal și ale art. 4 din Legea nr. 187/2012 pentru punerea în aplicare a Legii nr. 286/2009 privind Codul penal sunt constituționale în raport cu criticile formulate.

Definitivă și general obligatorie.

Decizia se comunică Curții de Apel Suceava — Secția penală și pentru cauze cu minori, Curții de Apel București — Secția I penală și Curții de Apel București — Secția a II-a penală și se publică în Monitorul Oficial al României, Partea I.

Pronunțată în ședința din data de 18 decembrie 2014.

PREȘEDINTELE CURȚII CONSTITUȚIONALE

AUGUSTIN ZEGREAN

Magistrat-asistent,
Cristina Teodora Pop

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

DECIZIA Nr. 4

din 15 ianuarie 2015

referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 9 lit. a) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 80/2013 privind taxele judiciare de timbru

Augustin Zegrean	— președinte
Valer Dorneanu	— judecător
Toni Greblă	— judecător
Petre Lăzăroiu	— judecător
Mircea Ștefan Minea	— judecător
Daniel Marius Morar	— judecător
Mona-Maria Pivniceru	— judecător
Puskás Valentin Zoltán	— judecător
Tudorel Toader	— judecător
Ionița Cochintu	— magistrat-asistent

Cu participarea reprezentantului Ministerului Public, procuror Liviu-Daniel Arcer.

1. Pe rol se află soluționarea excepției de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 9 lit. a) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 80/2013 privind taxele judiciare de timbru, excepție ridicată de Ilie Gheorghe Vasile Cornel în Dosarul nr. 258/303/2012/a2 al Judecătoria Sectorului 6 București — Secția civilă și care formează obiectul Dosarului Curții Constituționale nr. 714D/2014.

2. La apelul nominal se constată lipsa părților, față de care procedura de citare este legal îndeplinită.

3. Cauza fiind în stare de judecată, președintele acordă cuvântul reprezentantului Ministerului Public, care pune concluzii de respingere a excepției de neconstituționalitate ca neîntemeiată și arată că accesul la justiție nu presupune gratuitate, textele criticate păstrând un just echilibru între mijloacele utilizate și scopul legitim urmărit. Totodată, în acest

sens, menționează jurisprudența Curții Constituționale în materie.

CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarului, constată următoarele:

4. Prin Încheierea din 27 iunie 2014, pronunțată în Dosarul nr. 258/303/2012/a2, **Judecătoria Sectorului 6 București — Secția civilă a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 9 lit. a) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 80/2013 privind taxele judiciare de timbru**, excepție ridicată de Ilie Gheorghe Vasile Cornel cu ocazia soluționării unei cereri de reexaminare a taxei judiciare de timbru.

5. **În motivarea excepției de neconstituționalitate** autorul acesteia susține că prevederile criticate încalcă dispozițiile art. 1 alin. (5), art. 15, art. 16, art. 20, art. 21, art. 50, art. 57 și art. 139 din Constituție, întrucât majorarea cu 250% a taxelor judiciare de timbru restricționează accesul la actul de justiție.

6. **Judecătoria Sectorului 6 București — Secția civilă** opinează în sensul că excepția de neconstituționalitate este neîntemeiată ca urmare a faptului că taxa judiciară de timbru nu îngreudește accesul la justiție al titularului dreptului de a formula o astfel de cerere, prin prisma obligației ce există în sarcina oricărui judecător investit cu soluționarea unei cereri de a se abține de la soluționarea cererii în măsura în care devine incident un caz de recuzare și prin prisma cuantumului taxei judiciare de timbru care corespunde veniturilor medii. Această taxă este aptă să descurajeze abuzul de drept, dar și să

încurajeze formularea de astfel de cereri în măsura în care titularul cererii se consideră îndreptăţit să formuleze o astfel de cerere.

7. Potrivit dispoziţiilor art. 30 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, încheierea de sesizare a fost comunicată preşedinţilor celor două Camere ale Parlamentului, Guvernului şi Avocatului Poporului, pentru a-şi exprima punctele de vedere asupra excepţiei de neconstituţionalitate.

8. **Avocatul Poporului** consideră că dispoziţiile criticate sunt constituţionale.

9. **Preşedinţii celor două Camere ale Parlamentului şi Guvernul** nu au comunicat punctele lor de vedere cu privire la excepţia de neconstituţionalitate.

CURTEA,

examinând încheierea de sesizare, punctul de vedere al Avocatului Poporului, raportul întocmit de judecătorul-raportor, concluziile procurorului, dispoziţiile legale criticate, raportate la prevederile Constituţiei, precum şi Legea nr. 47/1992, reţine următoarele:

10. Curtea Constituţională a fost legal sesizată şi este competentă, potrivit dispoziţiilor art. 146 lit. d) din Constituţie, precum şi ale art. 1 alin. (2), ale art. 2, 3, 10 şi 29 din Legea nr. 47/1992, să soluţioneze prezenta excepţie.

11. Obiectul excepţiei de neconstituţionalitate îl constituie dispoziţiile art. 9 lit. a) din Ordonanţa de urgenţă a Guvernului nr. 80/2013 privind taxele judiciare de timbru, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 392 din 29 iunie 2013, cu modificările şi completările ulterioare, care au următorul cuprins:

— Art. 9 lit. a) din Ordonanţa de urgenţă a Guvernului nr. 80/2013: „*Următoarele cereri formulate în cursul procesului sau în legătură cu un proces se taxează astfel:*

a) *cereri de recuzare în materie civilă — pentru fiecare participant la proces — pentru care se solicită recuzarea — 100 lei;*”

12. În susţinerea neconstituţionalităţii acestor dispoziţii legale sunt invocate prevederile constituţionale ale art. 1 alin. (5) — „*În România, respectarea Constituţiei, a supremaţiei sale şi a legilor este obligatorie*”, art. 15 — *Universalitatea*, art. 16 — *Egalitatea în drepturi*, art. 20 — *Tratatele internaţionale privind drepturile*

17. Pentru considerentele expuse, în temeiul art. 146 lit. d) şi al art. 147 alin. (4) din Constituţie, precum şi al art. 1—3, al art. 11 alin. (1) lit. A.d) şi al art. 29 din Legea nr. 47/1992, cu unanimitate de voturi,

CURTEA CONSTITUŢIONALĂ

În numele legii

DECIDE:

Respinge, ca neîntemeiată, excepţia de neconstituţionalitate ridicată de Ilie Gheorghe Vasile Cornel în Dosarul nr. 258/303/2012/a2 al Judecătoriei Sectorului 6 Bucureşti — Secţia civilă şi constată că dispoziţiile art. 9 lit. a) din Ordonanţa de urgenţă a Guvernului nr. 80/2013 privind taxele judiciare de timbru sunt constituţionale în raport cu criticile formulate.

Definitivă şi general obligatorie.

Decizia se comunică Judecătoriei Sectorului 6 Bucureşti — Secţia civilă şi se publică în Monitorul Oficial al României, Partea I. Pronunţată în şedinţa din data de 15 ianuarie 2015.

PREŞEDINTELE CURŢII CONSTITUŢIONALE

AUGUSTIN ZEGREAN

Magistrat-asistent,
Ioniţa Cochînţu

ACTE ALE ORGANELOR DE SPECIALITATE ALE ADMINISTRAȚIEI PUBLICE CENTRALE

MINISTERUL TRANSPORTURILOR

ORDIN

pentru modificarea Ordinului ministrului transporturilor nr. 75/2014 privind reglementarea activității de pregătire a persoanelor în vederea obținerii permisului de conducere

Având în vedere prevederile art. 1 alin. (1) lit. d) din Hotărârea Guvernului nr. 625/1998 privind organizarea și funcționarea Autorității Rutiere Române — A.R.R., cu modificările și completările ulterioare,

în temeiul art. 62, 63 și 64 din Ordonanța Guvernului nr. 27/2011 privind transporturile rutiere, aprobată cu modificări și completări prin Legea nr. 109/2014, al art. 13 alin. (2) din Ordonanța Guvernului nr. 19/1997 privind transporturile, republicată, cu modificările și completările ulterioare, precum și ale art. 4 alin. (1) pct. 54 și ale art. 5 alin. (4) din Hotărârea Guvernului nr. 21/2015 privind organizarea și funcționarea Ministerului Transporturilor,

ministrul transporturilor emite următorul ordin:

Art. I. — Ordinul ministrului transporturilor nr. 75/2014 privind reglementarea activității de pregătire a persoanelor în vederea obținerii permisului de conducere, publicat în Monitorul Oficial al României, Partea I nr. 107 și 107 bis din 12 februarie 2014, se modifică după cum urmează.

1. În anexa nr. 1, la articolul 5 alineatul (1), literele c) și d) vor avea următorul cuprins:

„c) să nu fi avut suspendată exercitarea dreptului de conducere a autovehiculelor în ultimii 5 ani pentru consum de alcool;

d) să nu fi avut anulat permisul de conducere în ultimii 5 ani;”.

2. În anexa nr. 1, la articolul 7 alineatul (1), literele c) și d) vor avea următorul cuprins:

„c) să nu fi avut suspendată exercitarea dreptului de conducere a autovehiculelor în ultimii 5 ani pentru consum de alcool;

d) să nu fi avut anulat permisul de conducere în ultimii 5 ani;”.

3. În anexa nr. 3, la articolul 4, litera c) se abrogă.

4. În anexa nr. 3, la articolul 6, litera c) se abrogă.

5. În anexa nr. 3, la articolul 6, literele f) și g) vor avea următorul cuprins:

„f) carte de muncă, adeverință eliberată de Inspectoratul Teritorial de Muncă sau extras din Registrul general de evidență al salariaților REVISAL din care să rezulte îndeplinirea condițiilor prevăzute la art. 4 lit. g); adeverință eliberată de Ministerul Apărării Naționale sau de Ministerul Afacerilor Interne, în cazul instructorilor auto care au desfășurat activitate în cadrul școlilor de conducători auto autorizate la nivelul acestor ministere;

g) cazier auto, în original, din care să rezulte că solicitantul îndeplinește condiția prevăzută la art. 4 lit. h), având valabilitate de 30 de zile sau declarație notarială pe propria răspundere, în cazul cetățenilor din alte state membre ale Uniunii Europene, din care să rezulte că solicitantul îndeplinește condiția prevăzută la art. 4 lit. h).”

6. În anexa nr. 3, articolul 14 va avea următorul cuprins:

„Art. 14. — În privința dovedirii perioadei de activare a unui instructor auto în cadrul unei școli de conducători auto prevăzută la art. 4 lit. g), se va lua în calcul și perioada de deținere a autorizației pentru activitatea de pregătire practică a

conducătorilor auto eliberate de Autoritatea Rutieră Română — A.R.R. eliberată în baza prevederilor Ordinului ministrului transporturilor nr. 146/1999 pentru aprobarea Părții I — Norme de autorizare a școlilor de conducători auto — din Normele de autorizare a funcționării centrelor de pregătire a personalului din domeniul transporturilor rutiere și/sau perioada de deținere a autorizației de instructor auto eliberate în baza prevederilor Ordinului ministrului transporturilor și infrastructurii nr. 1.019/2009 pentru aprobarea Metodologiei privind atestarea instructorilor de pregătire practică și a profesorilor de legislație rutieră, a Normelor privind autorizarea școlilor de conducători, a Metodologiei privind autorizarea instructorilor de pregătire practică, a Programei de școlarizare și a Metodologiei de organizare și desfășurare a cursurilor de pregătire teoretică și practică în vederea obținerii permisului de conducere.”

Art. II. — Aplicarea Ordinului ministrului transporturilor nr. 75/2014 privind reglementarea activității de pregătire a persoanelor în vederea obținerii permisului de conducere se prelungește până la rămânerea definitivă a hotărârilor privind cererile de chemare în judecată pentru anularea Ordinului ministrului transporturilor nr. 733/2013 pentru aprobarea Normelor privind autorizarea școlilor de conducători auto și a instructorilor auto, a Normelor privind atestarea profesorilor de legislație rutieră și a instructorilor de conducere auto, a Metodologiei de organizare și desfășurare a cursurilor de pregătire teoretică și practică a persoanelor în vederea obținerii permisului de conducere, a Programei de școlarizare, precum și privind condițiile și obligațiile pentru pregătirea teoretică și practică a persoanelor în vederea obținerii permisului de conducere, dar nu mai mult de un an de la intrarea în vigoare a prezentului ordin.

Art. III. — Direcția transport rutier din Ministerul Transporturilor, Autoritatea Rutieră Română — A.R.R., Inspectoratul de Stat pentru Controlul în Transportul Rutier și Regia Autonomă „Registrul Auto Român” vor duce la îndeplinire prevederile prezentului ordin.

Art. IV. — Prezentul ordin se publică în Monitorul Oficial al României, Partea I.

Ministrul transporturilor,
Ioan Rus

București, 29 ianuarie 2015.
Nr. 64.

MINISTERUL EDUCAȚIEI ȘI CERCETĂRII ȘTIINȚIFICE

ORDIN**privind aprobarea Calendarului desfășurării concursului de selecție a cadrelor didactice pentru constituirea corpului național de experți în management educațional, seria a 8-a**

În baza prevederilor art. 246 alin. (2) din Legea educației naționale nr. 1/2011, cu modificările și completările ulterioare, în conformitate cu prevederile Ordinului ministrului educației, cercetării, tineretului și sportului nr. 5.549/2011 pentru aprobarea Metodologiei privind organizarea și desfășurarea concursului de selecție a cadrelor didactice pentru constituirea corpului național de experți în management educațional, cu modificările și completările ulterioare,

în baza Hotărârii Guvernului nr. 26/2015 privind organizarea și funcționarea Ministerului Educației și Cercetării Științifice,

ministrul educației și cercetării științifice emite prezentul ordin.

Art. 1. — Se aprobă Calendarul desfășurării concursului de selecție a cadrelor didactice pentru constituirea corpului național de experți în management educațional, seria a 8-a, prevăzut în anexa care face parte integrantă din prezentul ordin.

Art. 2. — Direcția generală management și rețea școlară, Direcția patrimoniu și informatizare din Ministerul Educației și Cercetării Științifice și inspectoratele școlare duc la îndeplinire prevederile prezentului ordin.

Art. 3. — Prezentul ordin se publică în Monitorul Oficial al României, Partea I.

Ministrul educației și cercetării științifice,
Sorin Mihai Cîmpeanu

București, 4 februarie 2015.
Nr. 3.168.

ANEXĂ**CALENDARUL****desfășurării concursului de selecție a cadrelor didactice pentru constituirea corpului național de experți în management educațional, seria a 8-a**

10 februarie 2015	Afișarea programului orar al înscrierilor, a numărului de locuri scoase la concurs și a metodologiei de concurs la sediul inspectoratului școlar și pe site-ul propriu
10—22 februarie 2015	Completarea formularului de selecție online, în aplicația informatică
22 februarie 2015	Afișarea listelor cuprinzând candidații admiși în această etapă, în urma introducerii informațiilor în formularul de selecție online
23—24 februarie 2015	Depunerea, la inspectoratul școlar, a portofoliului cu documentele prevăzute la art. 7 din Metodologia privind organizarea și desfășurarea concursului de selecție a cadrelor didactice pentru constituirea corpului național de experți în management educațional, aprobată prin Ordinul ministrului educației, cercetării, tineretului și sportului nr. 5.549/2011, cu modificările și completările ulterioare, la inspectoratul școlar, de către candidații declarați admiși după etapa de selecție online, conform programului afișat
25—26 februarie 2015	Inspectoratele școlare transmit la Ministerul Educației și Cercetării Științifice (MECS) lista candidaților declarați admiși după etapa de selecție online, care la data înscrierii la selecție ocupă o funcție de conducere sau de îndrumare și control din inspectoratul școlar, precum și dosarele acestora
27 februarie—5 martie 2015	Evaluarea portofoliilor candidaților de către comisiile de evaluare constituite la nivelul inspectoratului școlar, respectiv la nivelul MECS
6 martie 2015	Validarea rezultatelor selecției de către consiliul de administrație al inspectoratului școlar și afișarea rezultatelor evaluării, în ordinea descrescătoare a punctajelor
6 martie 2015	Transmiterea către inspectoratele școlare a rezultatelor selecției făcute de comisia de evaluare constituită la nivelul MECS, în vederea afișării acestora la sediul inspectoratului școlar
9—13 martie 2015	Depunerea contestațiilor la inspectoratul școlar, respectiv la MECS
9—24 martie 2015	Soluționarea contestațiilor
24 martie 2015	Transmiterea de către MECS a rezultatelor contestațiilor la inspectoratul școlar
25—26 martie 2015	Întocmirea de către inspectoratele școlare a listelor cuprinzând candidații promovați și înaintarea acestor liste la MECS
27 martie 2015	Emiterea ordinului de ministru privind înscrierea cadrelor didactice declarate promovate în Registrul național al experților în management educațional

RECTIFICĂRI

În cuprinsul Ordinului președintelui Autorității Naționale de Reglementare în Domeniul Energiei nr. 162/2014 pentru aprobarea punctelor relevante ale Sistemului național de transport al gazelor naturale, publicat în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 39 și 39 bis din 16 ianuarie 2015, se fac următoarele rectificări:

a) — la anexa nr. 1, coloana „Cod Punct Relevant”, în loc de:

„PM-PP0010280
PM0250”

se va citi:

„PM-0280
PM-PP001”

— la coloanele „Cod Punct Relevant” și „Denumire Punct Relevant”, în loc de:

„SM12800	NEGRU VODĂ II”
----------	----------------

se va citi:

„PM1280D0	NEGRU VODĂ III”
-----------	-----------------

b) — la anexa nr. 2, nr. crt. 2, coloana „Mod de publicare”, în loc de: „... (245 puncte comerciale)” se va citi: „... (219 puncte comerciale)”.

EDITOR: GUVERNUL ROMÂNIEI

„Monitorul Oficial” R.A., Str. Parcului nr. 65, sectorul 1, București; C.I.F. RO427282,
 IBAN: RO55RNCB0082006711100001 Banca Comercială Română — S.A. — Sucursala „Unirea” București
 și IBAN: RO12TREZ7005069XXX000531 Direcția de Trezorerie și Contabilitate Publică a Municipiului București
 (alocat numai persoanelor juridice bugetare)

Tel. 021.318.51.29/150, fax 021.318.51.15, e-mail: marketing@ramo.ro, internet: www.monitoruloficial.ro

Adresa pentru publicitate: Centrul pentru relații cu publicul, București, șos. Panduri nr. 1,
 bloc P33, parter, sectorul 5, tel. 021.401.00.70, fax 021.401.00.71 și 021.401.00.72

Tiparul: „Monitorul Oficial” R.A.

5 948368 827882